

Sygn. akt V Ua 6/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawcy M. D. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 stycznia 2023 r. sygn. akt IV U 228/22

oddala apelację;

Sygn. akt VUa 6/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w sprawie Nr (...) odmówił wnioskodawcy M. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 czerwca 2022 roku do dnia 23 sierpnia 2022 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca jako funkcjonariusz Służby (...) nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu od 1 września 2009 roku.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 stycznia 2023r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie IVU 228/22 oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawca M. D. w okresie od dnia 1 września 2009 roku do dnia 21 czerwca 2022 roku pełnił służbę jako funkcjonariusz Służby (...) w (...) w P..

W dniu 21 czerwca 2022 roku wnioskodawca stał się niezdolny do pracy z powodu choroby i niezdolność trwała do dnia 23 sierpnia 2022 roku.

Sąd Rejonowy uznał odwołanie za niezasadne.

Sąd Rejonowy podniósł, że wnioskodawca w czasie pełnienia służby w Służbie (...) nie podlegał ubezpieczeniom społecznym.

Zgodnie z art. 168 ust 1 ustawy o Służbie (...) jeżeli funkcjonariusz, którego stosunek służbowy ustał, nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266, 321 i 568).

Powyższe skutkowało, iż wnioskodawca w związku ze zwolnieniem ze służby został objęty ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym. Nie objęło go zaś ubezpieczenie chorobowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy zasiłkowej świadczenia pieniężne w razie choroby lub macierzyństwa – w tym zasiłek chorobowy w razie niezdolności do pracy - przysługują wyłącznie osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, określonym ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Warunkiem przyznania prawa do zasiłku chorobowego jest:

- podleganie ubezpieczeniu chorobowemu
- posiadanie minimalnego okresu ubezpieczenia chorobowego, - art. 4 ustawy zasiłkowej).

Przy czym ustawa zasiłkowa przewiduje możliwość przyznania tego prawa zarówno w okresie podlegania do ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ustawy zasiłkowej), jak i po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (pod warunkami określonymi przez art. 7 ustawy). Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12 tej ustawy, zaś dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 tejże ustawy. Wśród osób wskazanych w art. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie wymienia się funkcjonariuszy Służby (...), którzy więc nie są objęci ubezpieczeniem chorobowym.

Zdaniem Sądu Rejonowego sytuacja prawna funkcjonariusza Służby (...) zwolnionego z zajęć służbowych z powodu choroby została uregulowana autonomicznie w ustawie o Służbie (...). Brak upoważnienia ustawowego aby stosować do niego rozwiązania znane z ustawy zasiłkowej. Funkcjonariusz Służby (...) nie jest osobą ubezpieczoną w rozumieniu ustawy systemowej, stosuje się do niego formy zaopatrzenia społecznego zakreślone w ustawie o Służbie (...). Nie ma jakichkolwiek podstaw prawnych do twierdzenia, że z chwilą zwolnienia ze służby do byłego funkcjonariusza Służby (...) ma zastosowanie ochrona przewidziana w art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Wniosek ten znajduje potwierdzenie z interpretacji a contrario art. 168 ust 1 ustawy o Służbie (...). Skoro ustawodawca zadbał o odprowadzenie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych niepłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a nie odniósł się do ubezpieczenia chorobowego, to brak jest podstaw do przyjęcia, że po zwolnieniu ze służby funkcjonariusz Służby (...) ma prawo do zasiłku chorobowego.

Sąd I instancji wskazał, iż wbrew stanowisku wnioskodawcy brak jest możliwości zastosowania interpretacji prawa poczynionej przez Sąd Najwyższy w sprawach dotyczących funkcjonariuszy Służby (...) i sędziów sądów powszechnych z uwagi na odmienną regulację. Regulacja zawarta w ustawie o Służbie (...) jest zaś analogiczna z regulacją zawartą w ustawie o Policji. Skutkuje to możliwością oparcia się na wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r. iż „jeśli weźmie się pod uwagę treść art. 11 ust. 1 ustawy systemowej, staje się jasne, że policjanci nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu. Konfrontując tę tezę z art. 1 ust. 1 ustawy zasiłkowej pewne jest, że policjantom nie przysługują świadczenia pieniężne „na warunkach i w wysokości” określonej ustawą zasiłkową. Co ważne, w tym akcie prawnym nie wprowadzono wyraźnego zastrzeżenia pozwalającego na określenie prawa do zasiłku chorobowego dla byłego policjanta, który stał się niezdolny do pracy w okresie służby. Z rozwiązaniem tym koresponduje regulacja zawarta w ustawie o Policji. Posługuje się ona niezmiennie tą samą formułą (określoną od 10 maja 1990 r. do 31 maja 2014 r. w art. 121, a od 1 czerwca 2014 r. w art. 121b ust. 1), polegającą na powiązaniu uposażenia chorobowego z posiadaniem statusu policjanta. Sąd Najwyższy w powołanym

wyżej wyroku zwrócił uwagę na dwie zmienne. Pierwsza z nich sprowadza się do spostrzeżenia, że model „policyjny” a tym samym tożsamy model dotyczący funkcjonariuszy Służby (...) odbiega od prawa do zasiłku chorobowego z art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. W tym ostatnim przypadku ważne jest tylko to, czy osoba ubezpieczona stała się niezdolna do pracy w okresie ubezpieczenia. Pobieranie zasiłku nie zostało bowiem uzależnione od istnienia (ustania) tytułu ubezpieczenia, a co więcej art. 7 ustawy zasiłkowej przewiduje wypadki, gdy zasiłek będzie należny także w razie wystąpienia niezdolności do pracy po wygaśnięciu ubezpieczenia. Druga okoliczność, polega na twierdzeniu, że analogicznych rozwiązań próżno szukać w ustawie o Służbie (...). Sytuacja prawna funkcjonariusza Służby (...) z powodu choroby zwolnionego z zajęć służbowych została uregulowana bowiem autonomicznie w ustawie o Służbie (...).

Dlatego też Sąd Rejonowy wobec braku statusu osoby ubezpieczonej uznał, że brak jest podstaw do przyznania świadczenia, którego przesłanką jest posiadanie takiego statusu.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał odwołanie wnioskodawcy za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pełnomocnik wnioskodawcy M. D..

Wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego tj:

- art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji brak przyjęcia, że skarżący na równi z obywatelami ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę,

- art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji poprzez jego błędną wykładnię i brak uznania, że skarżący ma prawo do równego traktowania przez władze publiczne,

- art. 6 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 423) w zw. z art. 67 ust. 1 i 2 i w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie, a poprzez to przyjęcie, że skarżący nie posiada prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę, co stanowi jego nierówne traktowanie w porównaniu z obywatelami korzystającymi z tego prawa.

Wskazując na powyższe skarżący wnosil o:

zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Stosunek służbowy M. D. w Służbie (...) ustał na podstawie art. 97 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie (...) (tj. Dz. U z 2020 roku poz. 848)

(dowód: świadectwo służby z 13 lipca 2022 roku – k. 51 akt)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie .

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, po jego uzupełnieniu przez Sąd Okręgowy, jest wystarczający do rozpoznania apelacji.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 6 ust 1 i art. 11 ust 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zarzut apelacji, że były funkcjonariusz służby (...) po ustaniu służby podlega ubezpieczeniom społecznym nie znajduje oparcia w przepisach prawa i jako taki jest gołosłowny.

Takiej wykładni art. 6 ust 1 i art. 11 ust 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie da się wyprowadzić – wbrew supozycji apelującego- z konstytucyjnych zasad: sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP), równości wobec prawa oraz niedyskryminowania (art. 32 ust 1 Konstytucji RP), jak również zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę (art. 67 ust 1 i 2 Konstytucji RP).

Należy podnieść, że zakaz nierównego traktowania i dyskryminacji z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP zakłada dopuszczalność odmiennego traktowania przez prawo podmiotów posiadających różne właściwości. Sytuacja prawna wnioskodawcy jako funkcjonariusza służby (...) jest odmienna, gdyż została określona ustawą o Służbie (...). Z uwagi na to dopuszczalne prawnie zróżnicowanie sytuacji wnioskodawcy, nie mogą mieć do niego zastosowania przepisy właściwe dla ubezpieczonych w powszechnym systemie. Ustawa o Służbie (...), która odmiennie od powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, reguluje sytuację wnioskodawcy, wbrew twierdzeniom apelującego, nie jest nierówna i dyskryminująca. Wręcz przeciwnie ustawa o Służbie (...) reguluje system zabezpieczenia społecznego funkcjonariuszy służby (...) korzystniej od powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Z kolei z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP – jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 24 czerwca 2015 r., sygn. akt I UK 371/14 - nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do konkretnej postaci świadczenia społecznego. Podstawą ewentualnych roszczeń osób ubiegających się o rentę, emeryturę czy inną formę zabezpieczenia społecznego mogą być wyłącznie przepisy ustaw regulujące szczegółowo te kwestie, a nie art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, który upoważnia ustawodawcę do określenia zakresu i form zabezpieczenia społecznego. W przypadku wnioskodawcy taką ustawą jest ustawa o Służbie (...) i ta ustawa nie pozwala na spełnienie jego roszczeń.

Zawarte w art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji prawo do zabezpieczenia społecznego na wypadek choroby ma zatem charakter względny, gdyż regulowane jest ustawami. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., III UK 5/10, OSNP 2012 nr 3-4, poz. 43).

Zgodnie z art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. W przypadku funkcjonariuszy służby (...) jest nią ustawa o Służbie (...).

Sytuację funkcjonariusza, którego stosunek służbowy ustał, a nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej reguluje art. 168 ustawy o Służbie (...). W myśl tego przepisu od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 423, 432 i 619). Składki podlegają waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 291, 353 i 794). Powyższa ustawa wprawdzie nie reguluje kwestii składek na ubezpieczenie chorobowe, co nie oznacza jej niekompletności.

Ustawa o Służbie (...) reguluje kompleksowo i w pełni odrębnie prawa funkcjonariuszy Służby (...) nie tylko w czasie trwania stosunku służby, ale także po jego ustaniu.

I tak, w okresie orzeczonej niezdolności do pracy funkcjonariusz otrzymuje uposażenie, a nie zasiłek chorobowy. Warunkiem zaś otrzymania uposażenia jest wyłącznie pozostawanie w służbie. Uposażenie należy się funkcjonariuszowi za cały okres niezdolności do pracy, a nie wyłącznie za 182 dni jak w systemie powszechnym.

Z kolei sytuacja byłego funkcjonariusza - w ustawie o Służbie (...) - jest uzależniona od sposobu ustania stosunku służby. Wiąże się to z tym, że funkcjonariusze służby (...) – po pozytywnym zakończeniu służby przygotowawczej, która trwa 2 lata– są mianowani na stałe (art. 40 ustęp 2 pkt 2 ustawy). Stosunek służby funkcjonariusza w przeciwieństwie do stosunku pracy charakteryzuje się zatem gwarancją zatrudnienia.

Ustanie stosunku służby może nastąpić jedynie w sytuacjach enumeratywnie wymienionych w art. 96 ustawy, który wskazuje przyczyny zwolnienia ze służby oraz w art. 97 ustawy o służbie (...), który wskazuje przyczyny wydalenia

ze służby. Uprawnienia funkcjonariusza w służbie stałej – a w takiej z uwagi na ponad 12-letni staż pracy – był wnioskodawca - po ustaniu stosunku służby reguluje zaś art. 102 ust 1 ustawy o służbie (...). Uprawnienia funkcjonariusza zależą od przyczyny ustania stosunku służby.

Ustawodawca funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby - nie ze swojej winy - bo na podstawie art. 96 ust. 2 pkt 3 i 4 tj. z uwagi na osiągnięcie 30-letniego stażu służby w Służbie (...) lub z powodu likwidacji jednostki organizacyjnej lub jej reorganizacji połączonej ze zmniejszeniem obsady etatowej, jeżeli przeniesienie funkcjonariusza do innej jednostki organizacyjnej lub na niższe stanowisko służbowe nie jest możliwe oraz funkcjonariuszowi, którego stosunek służbowy wygasł na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 1 w przypadku ostatecznego orzeczenia przez komisję lekarską całkowitej niezdolności do służby, wypłaca **co miesiąc przez okres roku po zwolnieniu ze Służby (...) świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej uposażeniu zasadniczemu wraz z dodatkami o charakterze stałym, pobieranemu na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym**. Świadczenie to wypłaca się również funkcjonariuszowi w służbie stałej, zwolnionemu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 tj. na podstawie pisemnego zgłoszenia wystąpienia ze służby, w przypadku gdy wypełnia on jednocześnie przesłanki, o których mowa w art. 96 ust. 2 pkt 3 tj. osiągnięcia 30-letniego stażu służby w Służbie (...). Funkcjonariuszowi uprawnionemu do świadczenia określonego w ust. 1, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego, przysługuje prawo wyboru jednego z tych świadczeń (art. 102 ust 2 ustawy o służbie (...)).

Ponadto w myśl art. 99 ustawy o służbie (...) Funkcjonariusz w służbie stałej zwolniony ze służby na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 albo ust. 2 oraz funkcjonariusz w służbie stałej, którego stosunek służbowy wygasł na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 1, otrzymuje odprawę w wysokości 3 miesięcznego uposażenia.

Ustawodawca reguluje zatem korzystniej od powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych sytuację byłego funkcjonariusza po ustaniu stosunku służby, z przyczyn od niego niezawinionych. Przyznaje mu bowiem zamiast prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 80% wynagrodzenia, 100% uposażenia wraz z wszystkimi stałymi dodatkami i to przez okres nie 182 dni jak w przypadku zasiłku chorobowego, ale przez okres 12 miesięcy, a nadto prawo do odprawy. Dodatkowo prawo do tego uposażenia nie jest uzależnione od niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy zasiłkowej, ale wyłącznie od ustania stosunku służby w sposób niezawiniony przez funkcjonariusza na podstawie art. art. 96 ust. 2 pkt 3 i 4 oraz art. 97 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie (...).

Gdyby zatem stosunek służby wnioskodawcy ustał w sposób przez niego niezawiniony, miałby on prawo do rocznego uposażenia po ustaniu stosunku służby oraz odprawy. Tymczasem stosunek służbowy wnioskodawcy – jak wynika ze świadectwa pracy - wygasł na podstawie art. 97 ust 1 pkt 3 ustawy tj. na skutek skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności, jeżeli wykonanie tej kary nie zostało warunkowo zawieszona, a zatem w sposób przez niego zawiniony.

W takiej sytuacji trudno znaleźć argumentację, dla której były funkcjonariusz wydany ze służby z uwagi na popełnienie przestępstwa, a zatem naruszający porządek prawny, wyłączony przez ustawodawcę z powszechnego ubezpieczenia chorobowego na podstawie art. 6 ust 1 i art. 18 ustawy systemowej, miałby korzystać z tego systemu na równi z osobami ubezpieczonymi i opłacającymi składkę.

Wszak z przepisu art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika, iż świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ustawa systemowa wspomina o funkcjonariuszach służby (...), w art. 8 ust. 15 pkt 5 ustawy systemowej kwalifikując ich jako osoby pozostające w służbie, jednak w art. 6 ust. 1 ustawy systemowej nie wymienia funkcjonariuszy służby (...) jako podlegających obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu - w przeciwieństwie do innych pełniących służbę, to jest żołnierzy niezawodowych i funkcjonariuszy Służby (...).

Z art. 11 ust. 1 ustawy systemowej, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają wyłącznie osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 12 i 23 ustawy systemowej, wynika zatem wprost, że funkcjonariusze służby (...) nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Funkcjonariuszom służby (...) zostały przyznane liczne przywileje (prawo do wcześniejszej emerytury, lokalu mieszkalnego, zasiłku na zagospodarowanie, nieograniczonego przebywania na zwolnieniach lekarskich, dodatkowego urlopu), którym to przywilejom towarzyszy nałożenie pewnych ograniczeń i obowiązków. Jednym z takich ograniczeń jest niepodleganie funkcjonariuszy służby (...) ubezpieczeniom społecznym.

Sytuacja wnioskodawcy, także po zwolnieniu ze służby, jak wyżej uzasadniono, została autonomicznie i kompleksowo uregulowana w ustawie o Służbie (...). W związku z powyższym brak jakichkolwiek podstaw prawnych do przyjęcia, że z chwilą zwolnienia ze służby do byłego funkcjonariusza ma zastosowanie ochrona przewidziana w art. 6 ust. 1 i art. 18 ustawy zasiłkowej.

Ustawa o służbie (...) wyłącza funkcjonariuszy służby (...) z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, dlatego, że w sposób odmienny, korzystniejszy od systemu pracowniczego, reguluje sytuację funkcjonariuszy służby (...).

W tym kontekście sytuacja funkcjonariusza służby (...) jest odmienna od sytuacji sędziego. Pozostający w służbowym stosunku pracy sędziowie nie są bowiem generalnie, tak jak to ma miejsce w przypadku funkcjonariuszy służby (...), wyłączeni z podlegania powszechnemu systemowi ubezpieczeń społecznych. Sędziowie nie nabywają jedynie prawa do ustawowo określonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które wyłącza pragmatyka służbowa, to jest prawa do emerytury lub renty z tytułu pracy na stanowisku sędziego, albowiem przysługuje im prawo do uposażenia w stanie spoczynku. Ponadto sędziowie nie korzystają z innych tradycyjnie przypisanych do sfery ubezpieczeń społecznych świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, a także z zasiłków z ubezpieczenia społecznego, jednakże w ich miejsce przysługuje im od pracodawcy prawo do wynagrodzenia w wysokości tych świadczeń lub zasiłków. Sędziowie są więc wyłączeni z możliwości uzyskania tylko tych świadczeń wynikających z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, które pod postacią innych, niejako "zamiennych" świadczeń, jak uposażenie w stanie spoczynku lub wynagrodzenie, wypłacanych w miejsce świadczeń uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, określonych w przepisach o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego, gwarantują im pragmatyki służbowe. W rezultacie, wyłączenie możliwości uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego odnosi się tylko do okresu trwania stosunku służbowego. Jeżeli doszło do rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego, okres pełnienia służby sędziowskiej jest traktowany jako okres zatrudnienia w sądzie, czyli jak okres pozostawania w stosunku pracy. Zatem, po rozwiązaniu stosunku służbowego okres pełnienia przez sędziego służby zostaje zrównany z innymi stosunkami zatrudnienia gwarantującymi pełną ochronę ubezpieczeniową. Zważywszy na wskazaną cechę, zdaniem Sądu Najwyższego, pozbawienie byłego sędziego prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, trwającą po ustaniu stosunku służbowego, stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji) (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 września 2014 r., I UZP 1/14, OSNP 2015 nr 2, poz. 23). Powyższe dotyczy także funkcjonariuszy służby celnej, którzy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym.

Sytuacja funkcjonariusza służby (...), należącego do służb mundurowych, jest analogiczna – jak słusznie zauważa Sąd Rejonowy - do sytuacji policjantów. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2017 roku sygn.. akt I IK 121/16 stwierdził, że trudno uznać za trafne powołanie się na naruszenie art. 32 ust. 1 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w rezultacie przyjęcie, że policjantowi zwolnionemu ze służby przysługuje prawo do zasiłku chorobowego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Przynależność wnioskodawcy do korzystniejszego zaopatrzenia społecznego, przewidzianego dla policjantów, jak również brak znaczących podobieństw w sferze zabezpieczenia społecznego między policjantami a ubezpieczonymi w powszechnym systemie (inaczej niż w przypadku sędziów i celników), nie daje podstaw do głoszenia, że doszło do nierównego traktowania, czy też

dyskryminacji. Autonomiczne akty prawne, wyłączające „funkcjonariuszy” z systemu ubezpieczeń społecznych, oferują im świadczenia, jednak pod warunkiem zachowania podmiotowego statusu. W rezultacie, nie ma wątpliwości, że do osób objętych zaopatrzeniem społecznym nie można stosować przepisów regulujących powszechny system ubezpieczeń społecznych (poza wypadkami wyraźnie wskazanymi).

Zdaniem Sądu Okręgowego sprzeczne z zasadami współżycia społecznego jest przyznanie prawa do zasiłku chorobowego funkcjonariuszowi karnie wydalonemu ze służby, którego ustawodawca w ustawie o służbie (...) sam świadomie tych świadczeń pozbawił. Osoba, która naruszyła warunki służby nie powinna powoływać się na Konstytucję RP, gdyż jej art. 83 nakłada na każdego obowiązek przestrzegania prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w wyroku.